

Aangenaam..... een wederzijds genoeg

Aangenaam.....een wederzijds genoeg

In het jaar 2000 stond de Gelderse Roos voor een dilemma. Wat bleek? Vier van de oude monumentale paviljoens bleken niet meer echt geschikt voor de moderne psychiatrie. Het zijn prachtige, meer dan 100 jaar oude, panden die zeer beeldbepalend zijn hier op het terrein. Maar wat moet je er mee, als ze geen functie meer hebben? Een nieuwe functie werd gezocht en gevonden in een experiment. De panden zouden te huur aangeboden worden, met serieuze huurcontracten, aan particulieren die hier zouden willen wonen en werken. Het idee was dat deze influx van buitenaf het terrein zou verlevendigen en het ziekenhuis-gevoel zou kunnen verminderen. Al snel boden zich uit allerlei hoeken en gaten gegadigden aan. Op een pand storte zich een alternatieve leefgemeenschap met praktijkruimtes voor yoga, meditatie en een heus natuur-winkeltje. Een ander pand boodt soelaas voor een aantal beeldend kunstenaars, zzp'ers en een webontwikkelaar. In weer een ander pand woont een groep mensen die er hun bedrijf voeren. Tot slot is er nog een pand waar meerdere vormgevers en een filmmaker wonen. Kortom een gevarieerd gezelschap van meer dan 60 mensen, waaronder een groot aantal kinderen.

En het bevalt ons hier. We hebben door de jaren heen enorm veel energie en geld gestoken in de panden teneinde de ziekenhuissfeer er uit te poetsen en er ons 'thuis' van te maken. En dat is goed gelukt. Bovendien is het prettig om te horen dat de liefde wederzijds is. De Gelderse Roos is zeer tevreden met ons. Dat geldt ook voor de patiënten-vereniging, precies om de redenen waarmee het experiment ooit begonnen is. Voor hen zijn wij een beheersbaar exponent van de samenleving zoals die is, buiten de 'poorten' van het ziekenhuisterrein. Dus het experiment is een wederzijds genoeg.

Daarom is het wrang om te horen dat de politiek (wethouder Heinrich) moeite met ons heeft en van mening is dat wij hier op dit terrein niet thuishoren. Een ziekenhuis heeft inderdaad als eerste taak een zorgfunctie. Maar wij vinden dat deze zorgfunctie op geen enkele manier belemmerd wordt door onze aanwezigheid. Zolang de Gelderse Roos de locaties waar onze paviljoens opstaan, niet nodig heeft voor de zorg is er geen noodzaak om deze gedogentoestand niet te laten voortbestaan en om de contracten voor een nog nader te bepalen tijd te verlengen. Sterker nog, onze aanwezigheid heeft een toegevoegde waarde binnen diezelfde zorgfunctie, volgens de Gelderse Roos en hun patiëntenvereniging. Ook het dorp heeft er baat bij dat wij hier wonen. De basisschool zou een flink percentage kinderen verliezen. M.a.w. onze aanwezigheid als bewoners op het terrein van de Gelderse Roos kent heel wat voordelen.

Het komt niet in je op dat als je ergens heen verhuist, je je aan de hele gemeenschap zou willen voorstellen. Dat we dat nu wel doen heeft alles te maken met de dreiging die ons boven het hoofd hangt.

Met dit boekje willen wij de Wölfhezenaren en de politiek, laten zien dat we serieuze inwoners van een gemeenschap zijn, dat we ons diep verbonden voelen met de plek waar we nu wonen, dat we geen krakers zijn, stevige huurcontracten hebben, ingeburgerd zijn, flink investeren in onze woningen, kortom: ons telkens weer verheugen op het feit dat we hier mogen wonen en werken.

Ach, hoedanook, het is sowieso een goed idee om ons na ruim 8 jaar nog maar eens aan u voor te stellen. Aangenaam.

Ria Karst en Hans Velders en de kinderen Bart, Meeske en Laura

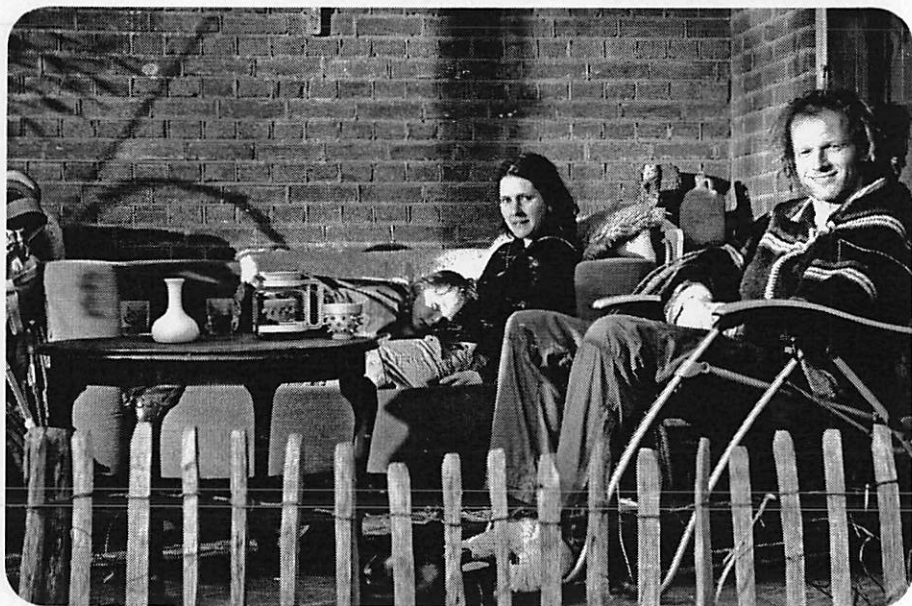
Tel daarbij op: Karel (een Vlaamse gaai van 3), Lupo en Bobo (twee konijnen van eveneens 3), Punky en Gletcher (onze cavia's van 1 jaar oud) en tot slot Osmo, onze eenjarige ruwharige teckel.

Ria woonde hier vanaf het begin van het project, dus rond 2001. Ze wilde als werkende moeder graag in het bos wonen. Hans voegde zich 3 jaar later bij haar. Ria: "Wat ons vooral zo bevalt aan het wonen hier is de rust op het terrein. We genieten erg van de activiteiten die er voor onze kinderen worden georganiseerd. Heeft iets ouderwets gezelligs. De kinderen zaten eerst op de dorpschool, nu op de Montessori en het Gymnasium in Arnhem. Bart zit op voetbal, bij Wodanseck, en Hans op badminton."

Minder leuk is het feit dat we niet kunnen investeren in meer ruimte, zoals de zolder bewoonbaar maken. Het lijkt er op dat we niet al te lang meer kunnen wonen hier. Hans is natuurgeneeskundige en houdt praktijk hier aan huis. Het pand is daar erg geschikt voor. Daarnaast is hij traumatherapeut en trainer."

"Ik denk dat we als woongemeenschap een waardevolle bijdrage kunnen leveren aan het dorp". Aldus Hans. "We hebben een klein reformwinkeltje opgezet dat ook voor mensen uit het dorp toegankelijk is."

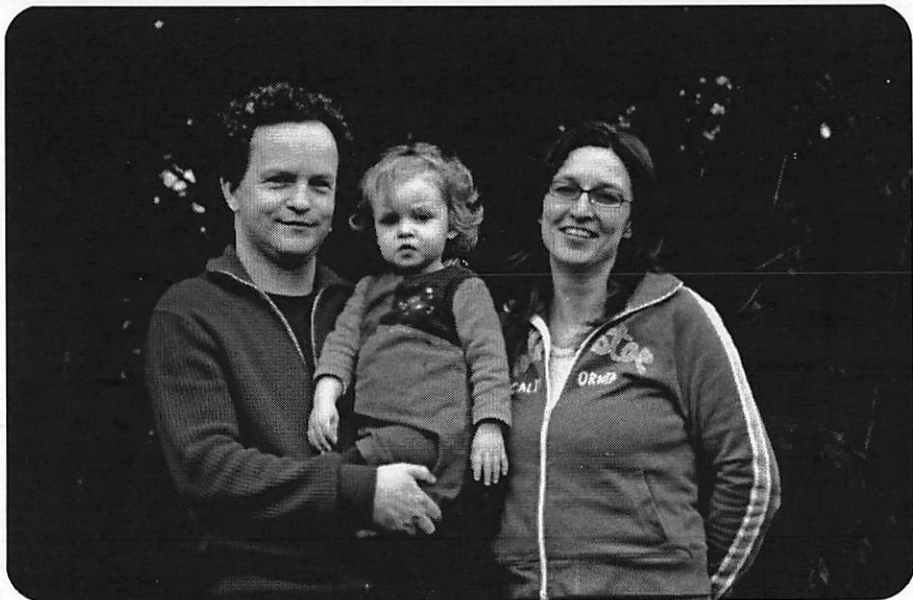
Voor bestellingen kun je bellen: 06-50264154.

Henk van Koeverden en Jolande Michels, Wies en Sam

Henk heeft een eigen bedrijf: Bosjuweel: productie, verkoop en verhuur van indianententen, en vakanties voor verstandelijk gehandicapten. Jolande doet een opleiding tot therapeut/zijnsgeïntereerd begeleider.

Jolande: "We zijn bijna 7 jaar geleden hier in Beukenoord komen wonen. We horen dus bij de eerste bewoners en hebben het pand mee verbouwd van paviljoen tot appartementen. Wies kon naar kinderdagverblijf De Mozaïek hier op het terrein. Voor we hier kwamen, woonden we in een twee-kamerappartement 3 hoog in het centrum van Nijmegen. Henk had al een tijd buiten gewoond en wilde weg uit de stad. Toen hoorden we van de woongroep 'Alles onder een dak'. En met hen hebben we Beukenoord gevonden. Dit pand bood ons de ruimte om onze woon- en leefidealen te realiseren. De bewoners van Beukenoord zijn meer dan goede buren en hebben toch ieder een eigen huis. Het pand is oud, maar comfortabel. De grote tuin is geweldig, het terrein rustig en de omgeving mooi. De kinderen gaan hier in het dorp naar school. Henk zit op de tennisvereniging in Doorwerth, ik sport bij Sjabbens in Renkum, Wies tennist in Wolfheze en Sam droomt ervan om voetballer te worden. Ik gebruik de praktijkruimte van Beukenoord voor individuele begeleiding (therapie) en meditatiegroepen, voornamelijk met mensen uit Wolfheze. Daarnaast ben ik één van de initiatiefnemers van het kinderzwemmen in het zwembad van de Gelderse Roos. Ook ben ik overblijfmoeder op de prinses Beatrixschool. Vanwege de tijdelijkheid gaan we dan toch binnenkort verhuizen. Dat is minder leuk. Dit heeft best veel effect op de overige bewoners van het pand."

Olaf Slakhorst, Pauline Leene, Mette en Mare

" Begin 2001 zijn wij in Beukenoord komen wonen.

We kwamen uit Twello, bij Deventer. We hadden elkaar daar leren kennen omdat we in hetzelfde pand woonden. Olaf zou hier al gaan wonen voordat hij mij had leren kennen, dus ik kon er mooi bij intrekken!

Het is heel leuk om met meerdere mensen te wonen. Je krijgt gewoon meer voor elkaar in en om het huis. Nu er steeds meer kinderen komen kunnen die ook met elkaar spelen. Het is gewoon een soort gezellig buurtje! De omgeving is natuurlijk prachtig, dat je zo de hei en het bos inloopt. Het licht is zo mooi als de zon onder gaat, vooral als het een beetje heig is, hoe die oranje lichtstralen tussen de bomen doorschijnen. Verder maken we regelmatig gebruik van de verschillende faciliteiten die de Stichting te bieden heeft: de fietsenwerkplaats en de houtwerkplaats, de kwekerij en de loods.

Heel soms is het contact met de patiënten minder leuk, sommige mensen zijn wat opdringerig. En het ontbreken van winkels vind ik ook jammer."

Maar Wolfheze heeft veel mooie plekjes, vooral het bos achter ons is toch wel erg prachtig. En de Wolfhezerweg, de eiken zijn heel mooi, vooral in de winter zie je die kronkelige sihouetten zo mooi."

Philiberte Schouten

" In 2001 ben ik in Beukenoord gaan wonen met de groep *Alles onder 1 Dak*. Ik woonde in Arnhem. Het uitgangspunt van onze groep beviel me, daarom ben ik mee gekomen naar Wolfheze. Wat ik zo bijzonder vind hier is de plek, de mensen, het dorpse gevoel, in klein verband wonen en werken.

Minder is het feit dat er geen bus is en slechts 2x per uur een trein."

Ik zat een paar jaar op 't zangkoor en ik zit nu nog bij Opulus, het volkstuincomplex. We gebruiken ons pand ook om feest te vieren. Bovendien zijn er allerlei activiteiten waaraan ik deelneem.

Mijn favoriete stukje Wolfheze vind ik de Wolfhezerweg."

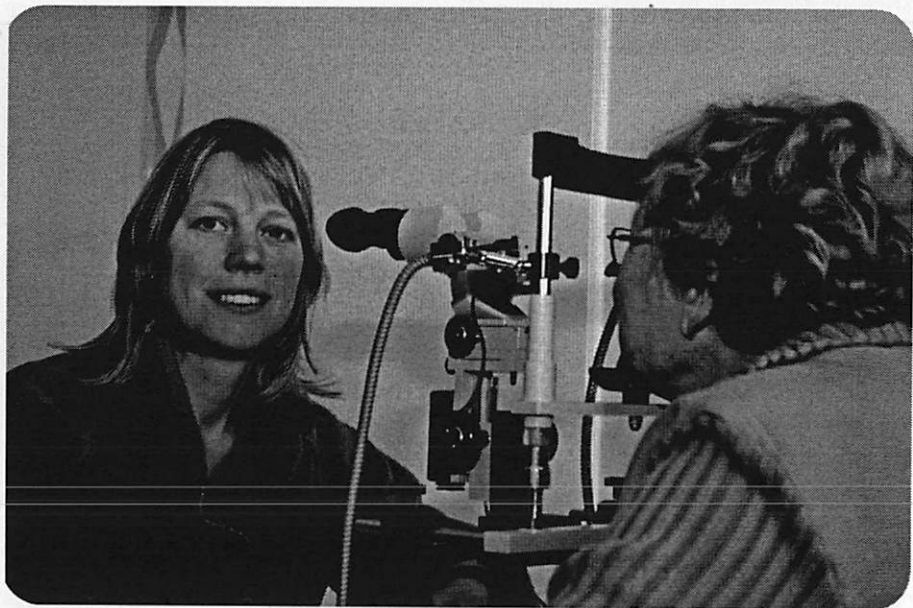
Herman van Enckevort

" In het voorjaar van 2001 ben ik in Beukenoord komen wonen, in een eenpersoonsappartement. Ik kwam uit Deventer waar ik Milieukunde studeerde. De wijk in Deventer waar ik woonde inspireerde mij niet op creatief of welk ander vlak dan ook. Dus toen Rob (medebewoner van Beukenoord) mij vroeg of ik zin had om in Wolfheze te gaan wonen met een club mensen, heb ik na de eerste kennismaking direct 'ja' gezegd. 'Samen dingen doen', de boel opknappen, een eigen appartement, en toch enkele ruimtes die je gezamenlijk gebruikt, dat leek me wel wat. Buiten een beetje aanprutsen, trommelen zonder (al te veel) overlast te veroorzaken en een geweldige omgeving.

De bewoners van Beukenoord in de leeftijd van 0 tot 71 jaar, allemaal onder 1 dak. Tsja, een kleine 7 jaar geleden ontmoette ik mijn toekomstige vrouw en nu moeder van mijn pasgeboren zoon.

Sinds vier jaar heb ik m'n eigen bedrijf op het gebied van Afrikaanse Percussie. Ik geef workshops voor bedrijven, scholen, op bruiloften, de Wolfhezer zomermarkt et cetera. Daarnaast speel ik in een band, begeleid ik Afrikaanse danslessen van Bebey Youla in Arnhem, geef ik wekelijks percussieles in Wolfheze en repareer ik drums in de werkplaats bij huis.

Check www.djembeatelier.nl."

Susanne Prins

" In maart 2001 ben ik in Villa Beukenoord komen wonen met mijn twee katten (2 jaar oud). Daarvoor studeerde ik in Arnhem aan de Hogeschool voor Natuurgeneeswijzen en ik werkte toentertijd in Wageningen op een onderzoekslaboratorium als analist.

Ik heb het van jongs aan al gek gevonden dat mensen in een hokje gingen wonen met een hekje erom heen waarbij je niet zomaar bij elkaar aankomt, maar eigenlijk een afspraak moet maken. Dat voelde zo geïsoleerd en onvrij. Ik houd erg van de stilte en de natuur. En ben gek op tuinieren. Ik wilde altijd al meer 'samen' wonen, meer betrokkenheid met elkaar en dichter bij de natuur staan. Als je wilt is er altijd wel aanspraak, is er altijd wel iemand te vinden die je even wil helpen met kleine dingetjes, als thee zetten als je griep hebt, auto lenen als die van jou stuk is, samen de tuin opknappen en gezellige huisfeesten organiseren. En het allerleukste is dat ik hier mijn vriend heb leren kennen. We woonden al 5 jaar hier toen de vonk serieus en tegelijkertijd is overgesprongen. We 'latten' nu in eigen huis, geweldig!

Ik heb hier ook een praktijk aan huis. Praktijk voor Natuurgeneeskunde. Op afspraak kunnen mensen er terecht voor voedingsadviezen, kruiden, iriscopie en massages. Ik geef massagecursussen: Intuïtieve massage en ontspanningsmassage. Check:

www.susanneprins.nl "

Rob Groen, Marieke Reisinger, Noa en Sita Pippon

" Begin april 2001 zijn we hier in Beukenoord komen wonen. Hoewel het echte wonen begon nadat alle interne verbouwingen achter de rug waren en dat was ergens eind 2002. Marieke is in 2007 bij me ingetrokken.

Hiervoor woonden we in Twello in een majestueus mooie oude villa met 15 mensen en een fijne grote tuin met een mooie vijver. De behuizing werd te klein voor het stichten van een gezinnetje. Dus we hadden ruimte nodig. Bovendien wilden we samenwonen met vrienden. Hier konden we ons woon-ideaal realiseren.

We zijn een hechte groep die er voor elkaar is als het nodig is en elkaar de ruimte laat. De plek is hiervoor geniaal. Veel ruimte om het huis en rust voor de kinderen om te spelen. Het mooiste stukje in de buurt vind ik Oud Wolfheze. Echt, het wonen op deze bijzondere plaats op het terrein van de Gelderse Roos en de vorm die wij het hebben gegeven in Beukenoord is perfect voor kinderen en volwassenen!

Minder leuk is natuurlijk de tijdelijkheid van de situatie. We krijgen maar moeilijk zicht in wat de gemeente nou echt wil. Eerst was er alle medewerking. En dan komt er een andere wethouder die beweerd dat we hier illegaal wonen. Die twijfelachtige situatie weerhoudt ons er van investeringen te doen die eigenlijk hard nodig zijn in ons pand.

Het pand gebruiken we ook als kantoor en cursusruimte (Yoga op de woensdagavond). Daarnaast hebben we hebben hier in Beukenoord de mogelijkheid om biologische producten te kopen voor inwoners van Wolfheze, daarnaast geeft Rob yogales op woensdag avond."

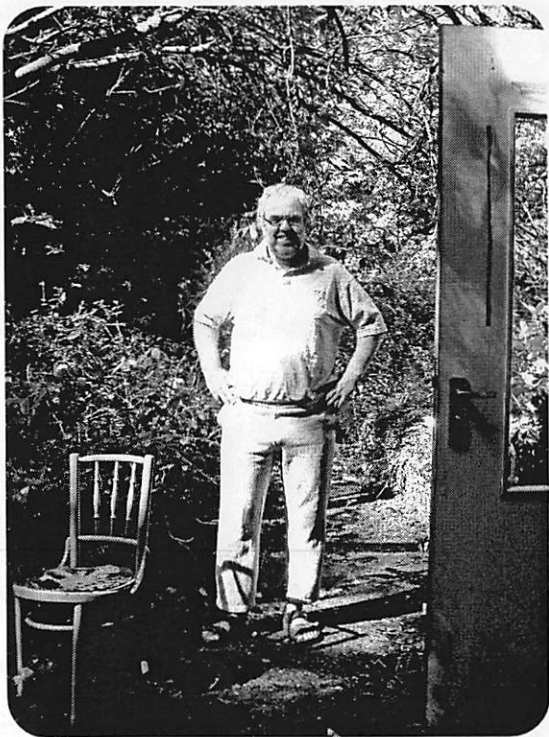
Jorgen Leijenaar , Marry Overtoom, Fransje, de poezen Grote Sok en Mikkie

" De reden om op deze plek te komen wonen was, dat we hier, in paviljoen Dennenoord, wonen en werken prima konden combineren. We woonden daarvoor in Arnhem. Het leek ons erg fijn om in een omgeving te wonen waar meer ruimte was. We vonden het een heel bijzondere setting: met meerdere mensen in een pand, op het ziekenhuisterrein van de Gelderse Roos en met een prachtige natuurlijke omgeving. Vlak na de verbouwing hebben Jorgen en ik het huis ingewijd met ons trouwfeest.

Wat ons betreft is de heide een van de mooiste stukjes van Wolfheze. We zijn inmiddels zeer gehecht geraakt aan Wolfheze en aan de omgeving. Jorgen en ik werken allebei veel thuis: Jorgen als webontwikkelaar en ik als beeldend kunstenaar, waarbij ik de beschikking heb over een ruim atelier met hoge wanden en rododendrons rondom. Als medeoprichter en lid van Stg. Wolf ben ik in de nabije omgeving sinds 2004, ook bezig met het organiseren van kunstwandelproutes met bijbehorende wandelgidsen. Minder leuk is dat we hier met een tijdelijk huurcontract zitten: dat heeft meer invloed op ons woongenot dan we aanvankelijk dachten."

www.marryovertoom.info

www.dekunstvanhetwandelen.info

Emiel Evers

" Ik ben ongehuwd en hier in de achtervleugel van Dennenoord komen wonen per 1 april 2008. Ik woonde daarvoor in Arnhem in de Spijkerbuurt in Arnhem. Dit pand werd echter verkocht aan een projectontwikkelaar. Het Slak bood mij een flat 4-hoog in Presikhaaf en dit huis in Dennenoord. Die keuze was ondanks bijna 30 jaar woongenot in Arnhem simpel. Hier zag ik een goede mogelijkheid om wonen en werken te combineren. De ruimte in en om het huis, een hele verbetering t.o.v. de stad waar je de ruimte met velen moet delen. De rust van het park en bos is ook aangenaam. Het psychiatrisch ziekenhuis is dichtbij maar bevind zich vanuit Dennenoord gezien toch meer op de achtergrond. Alleen bij de hout-en fietswerkplaats of het caf taria spreek ik wel eens met de hulpverleners en patiënten. Het geluid van de A50 is op sommige dagen ronduit irritant aanwezig, het is een stoorzender in deze mooie groene omgeving. Een tweede nadeel is dat ik voor de boodschappen of klussen al snel de auto pak. Ben ondernemer (zzp-er): in het najaar maak ik gedroogde hortensiakransen voor de bloemenexportgroothandel. De bloemen kweek ik zelf in Bretagne. De rest van het jaar besteed ik aan meubels ontwerpen en uitvoeren en doe ik diverse klussen."

Anneke van der Eerden, René Roeten en Ava

" Op 1 september 2008 zijn wij in het paviljoen Dennenoord komen wonen; we zijn verhuisd vanuit Arnhem. Het wonen met een aantal mensen in een pand vind ik leuk en de buitenomgeving is geweldig. In dit huis hebben we voor ons allebei als beeldend kunstenaars een werkruimte kunnen creëren.

Het is wel moeilijk om te besluiten of we een overstap naar de basisschool van Wolfheze moeten maken, i.v.m. dat de woonduur beperkt/ongewis is. Te vaak van school veranderen vinden wij niet geschikt voor onze dochter.

We hebben nog lang niet alles ontdekt in deze korte tijd. De bossen en het heideveld met de zwarte koeien vinden we heerlijk."

Jeanette Roubos, Eddie van den Ham, Jip, Sjimmie, Sjonnie en Suze.

"Jeanette: We zijn hier in 2001 komen wonen. De kinderen waren toen 15, 12, 10 en 8. We waren al 20 jaar samenwonend, maar zijn hier op Lindenhof officieel getrouwd. In de tuin, met medewerking van de beste cateraar van Wolfheze en omstreken: De Balijs. Een dag om nooit meer te vergeten.

We kwamen uit Arnhem. We wilden al langer met meerdere mensen in een huis wonen, maar waar iedereen wel zijn eigen privé ruimte heeft. Met daarbij ruimte voor een eigen bedrijf.... maar waar vind je zo'n groot huis. In Wolfheze dus. Eddie heeft in ons pand zijn eigen bedrijf in elektronica onder kunnen brengen.

Het gaat ons om de rust, het wonen in de natuur, de ruimte, de gezelligheid onder elkaar, de moeite die de dorpsbewoners nemen om allerlei activiteiten voor de jeugd te ontplooiën. Veel prettige en inspirerende mensen. We zijn actief als vrijwilligers op het terrein. We verzorgen de dieren op de dierenwei.

Voorheen zaten de kinderen hier op school. Nu gaan ze naar Ede en Doorwerth. De twee jongsten zitten op voetbal, bij Wodanseck.

Het is even wennen dat er geen winkels zijn in Wolfheze. Op een beetje camping heb je meer voorzieningen. Maar dat wisten we toen we hier kwamen wonen. Kijk, als je vanaf de Amsterdamseweg de Wolfhezerweg oprijdt, en dan aan je linkerhand de open vlakte, en daarna de camping, ja dan kom je thuis."

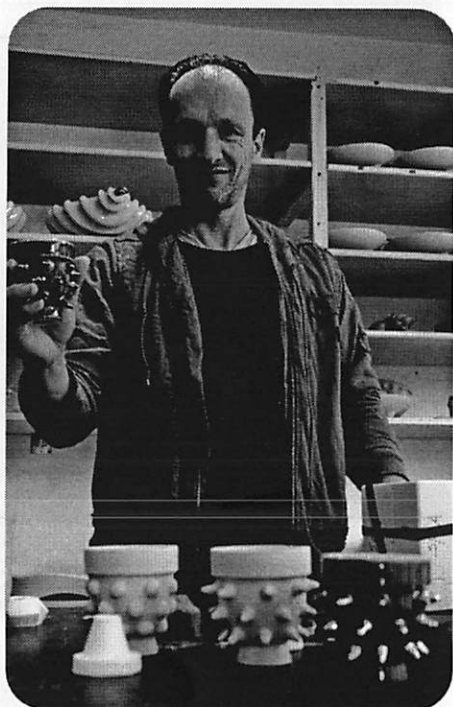

Anne Veenstra en Matje Fransen † en de kinderen Jan, Linda en Emily.

" In juli 2001 kregen we de sleutel van paviljoen Lindenhof. We hadden krap vier weken de tijd om alles bewoonbaar te maken voordat de Beatrix-school van onze kinderen zou beginnen. Mijn ideaal was allang om gezamenlijk te gaan wonen, dus met meerdere mensen onder 1 dak. Het heeft niet lang geduurd voor we de keuze voor Wolfheze gemaakt hadden.

In de stad kun je blijven rennen, hier neem je vanzelf gas terug. Het is ook zo bijzonder om met enkele gezinnen samen te leven met behoud van je eigen bedoelinkje. En dat op een terrein waar zoveel mensen rondlopen die het hartstikke moeilijk hebben. Dat wij daar de geuren, geluiden en bewegingen van het gewone dagelijks leven mogen brengen. Ik hoop dat dat goed doet.

Voor de kinderen is er veel te doen. Ze zaten op circus, turnen en zwemmen. Nu zit de klad erin met al het huiswerk en veranderende interesses. Het is alleen jammer dat je voor de boodschappen en aanverwante zaken al snel met de auto moet gaan. Hier in Wolfheze hebben we Matje vorig jaar begraven. Een droevig demografisch feit in ons gezinsleven. Maar dat dat zo kon vanuit onze achtertuin, en dat we nu met vijf minuten wandelen even bij zijn graf kunnen staan, doet veel goeds voor ons. Zelf werk in sinds twee jaar in Eindhoven, ook in de psychiatrie, als geestelijk verzorger. Daarnaast zit ik sinds de oprichting in de redactie van de Wolfskreet."

Erik Rouwendal, keramisch vormgever

"Ik woon en werk sinds december 2002 hier, in paviljoen Lindenhof. Daarvoor woonde ik in Middelburg. In een artikel in een regionale krant las ik iets over hoe de mensen van Beukenoord hier wonen en werken en dat sprak me zeer aan. Ik kon toen terecht in Lindenhof.

"Je zit hier dicht bij de natuur, rustig, veilig, kleine gemeenschap, sociale betrokkenheid, creatieve kruisbestuiving, feestjes, kampvuurtjes. Dat bevalt me zeer. Vooral de hei is mijn favoriete plek. Ik zit op badminton in de Brug op maandagavond. En geregeld doe ik Yoga in Beukenoord. Een minpuntje? Ja, er zijn wat weinig winkels.

En het zou mooi zijn als we hier nog lang kunnen wonen en werken."

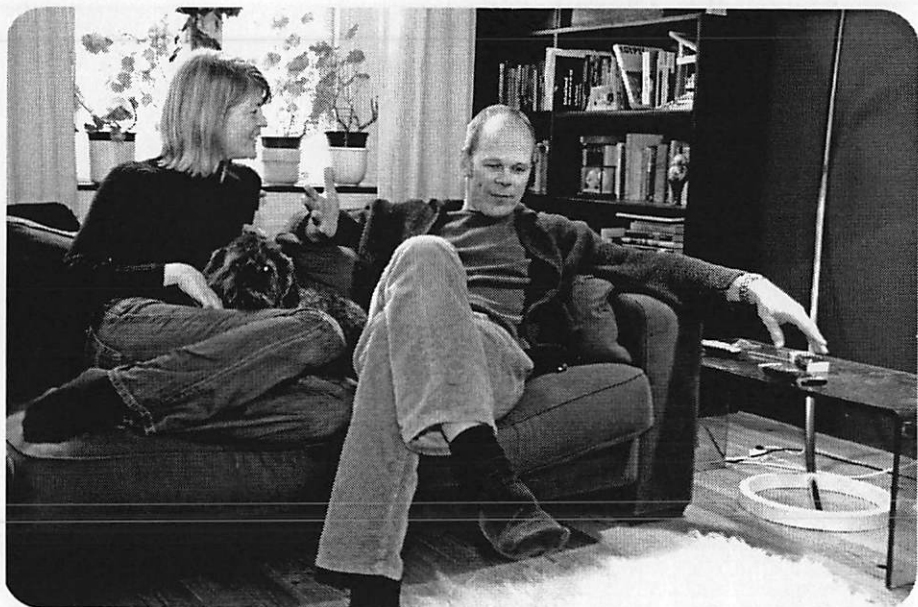

Karolien van Mensvoort, Alek en Belin

"In 2001 ben ik met mijn ex, Marc Leeflang, en Alek in Schoonoord komen wonen. In maart 2002 werd Belin geboren. Na 15 jaar Arnhem, eerst studie aan de kunstacademie en vervolgens daar blijven wonen, wilden we graag weg. Met een klein kind wonen in Klarendal vonden we geen goed idee. We vonden het daar onveilig en druk, en zochten een fijne woonplek waar ons kind lekker buiten zou kunnen spelen. Via via hoorden we van bewoning op het terrein van de Gelderse Roos in Wolfheze. Dat leek ons geweldig en we lieten ons direct op een wachtlijst plaatsen.

We wonen heerlijk in een rustig park, maar niet geïsoleerd, want directe burens rondom ons en het dorp op een steenworp afstand. De panden wijken qua indeling, bouw en sfeer af van gewone gezinswoningen. Daar hou ik van. Ik heb een atelier/kantoor aan huis en werk als styliste voor een modebedrijf en ontwerp voor meerdere klanten dessins voor stoffen.

Het is erg jammer dat we niet weten hoelang we hier kunnen blijven wonen. Daardoor durf je geen lange termijn verbouwingen aan je huis te doen. Bovendien is het ook een vervelend idee dat we misschien over een paar jaar moeten vertrekken uit een dorp waar we, en dan vooral de kinderen, ons aan zijn gaan hechten. Alek en Belin zitten op de Prinses Beatrixschool en sporten doen ze bij Lagendijktraining op sportcentrum Papendal. Ik zelf bemoei me met allerlei activiteiten op de basisschool. Dit jaar zit ik voor 't laatst in de Sinterklaascommissie (anders ben ik straks nog de enige in ons gezin die in hem gelooft).

Sylvia Evers, Eric Velthuis en hond Momo.

"Ik kwam hier in 2000 met m'n 4 jaar geleden overleden labrador Frans wonen. Na zo'n 15 jaar Spijkerbuurt Arnhem vond ik het wel genoeg in de stad en hoorde van het experiment van de gelderse Roos om 'niet- cliënten' tussen de cliënten te laten wonen. Geen moment getwijfeld. En nu woon ik hier al zo'n jaar of acht met enorm veel plezier. In 2001 kwam Sylvia en haar hond Momo bij me wonen.

De reden om hier te gaan wonen lijkt evident, zou ik zeggen. Als je hier rondkijkt, zowel in de woningen, als er om heen, dan moet je wel tot de conclusie komen dat het fantastisch is. De ruimte, om te beginnen in de woningen, is enorm. Zowel Sylvia als ik hebben een riante werkruimte, een nog riantere woon-, leef- woonkamer, keuken, etc. We hebben een prachtige tuin met moestuin, een veranda. En wat betreft het wonen tussen de 'patiënten' hier op het terrain: hoewel aanvankelijk best wel een punt van twijfel, is dat enorm meegevallen. In mijn jaren in de spijkerbuurt in Arnhem ben ik meer geconfronteerd met tragische psychiatrische dwalers, dan hier. Okee, een minpuntje: het soms nogal aanwezige lawaai van de a50.

Zoals gezegd, zowel Sylvia als ik gebruiken het pand ook voor ons werk. Sylvia heeft haar atelier aan huis, waar ze haar werk als kunstenaar uitoefent. Ik zelf heb een kamer ingericht als werkruimte, waar ik deels m'n werk als freelance documentairemaker cq. researcher voor de publieke omroep doe. De afgelopen 2 jaar werkte ik aan 'In Europa' voor de VPRO."

Jorrit Noyons en Ronald Buïel

" Sinds oktober 2002 zijn Ronald en ik hier komen wonen. We woonden daarvoor in Heelsum. En omdat ons huurcontract daar afliep en wij graag in dezelfde omgeving wilden blijven wonen, waren we erg enthousiast toen we getipt werden. In Schoonoord zou een woning vrij komen en wij konden er in. We wonen en werken hier (Soda Interieurarchitectuur: www.soda.nl). Het is een monumentaal pand met veel licht in een parkachtige omgeving. Bijzonder zijn natuurlijk ook de patiënten met hun eigenaardigheden (niet altijd even leuk, maar aan sommigen zijn we op een bepaalde manier 'gehecht' geraakt), de rust, en vooral de ruimte. Vanuit ons kantoor, op de eerste verdieping zie je de eekhoorns van boom naar boom springen. Daarnaast is het zeldzaam en boeiend om met zoveel mensen met een creatief beroep in één pand te wonen.

De tijdelijkheid van het wonen in Schoonoord is echt heel erg jammer. Er is groot achterstallig onderhoud en dat wordt niet opgelost zolang de bestemming van het pand niet wordt veranderd. Die tijdelijkheid is er volgens mij ook de oorzaak van dat wij maar weinig actief zijn in het dorpsleven. Als we hier kunnen blijven wonen ontstaat de behoefte om 'actieve' bewoner te worden vanzelf. We hebben al op veel plaatsen gewoond, en deze unieke plek en woonsituatie is de eerste waar we nog heel lang willen blijven."

Mirjam Geelink, Julia en Emma

"Ik, Julia (15), ben in 2001 samen met mijn moeder Mirjam (46) en mijn zusje Emma (13) naar Wolfheze verhuisd. We komen uit Slijk-Ewijk wat waarschijnlijk weinig mensen bekend in de oren zal klinken. De reden zal ik jullie besparen, maar het kwam er op neer dat we snel iets moesten hebben en we konden hier terecht omdat mijn moeder lid was van het Slak. Natuurlijk is het hartstikke bijzonder om hier te wonen. Niemand kan namelijk zeggen dat hij of zij samen woont met de 'Leeuwenkoning', 'Jezus' of 'boze Els', wat natuurlijk ook zeer positief werkt op de hoeveelheid gesprekstof. Minder positief is toch wel het gebrek aan winkels, alhoewel je op het stationswinkeltje ook aardig kunt overleven. Maar H&M en Zara ontbreken jammer genoeg nog. Als iemand het over station Wolfheze heeft, begin ik al van binnen te jubelen. Dankzij dit ongelooflijk actieve treinstation kunnen Emma en ik zonder al te veel moeite heen en weer naar Nijmegen reizen om daar naar school te gaan. Als ik iets over het mooiste stukje van Wolfheze moet schrijven bevind ik me stiekem in een enorme tweestrijd. Om dit probleem op lossen noem ik ze gewoon allebei. Ten eerste is dat de superplek, rechtsachter in onze tuin. Ten tweede het bankje met die twee vrolijke snuiters erop voor het station. Zoals jullie vast ook al allemaal is opgevallen is dit bankje weggehaald en staan daar nu twee lelijke, witte, plastic stoelen. Waarom dit bankje is weggehaald is mij een raadsel. Dachten ze dat deze BW'ers (bekende wolfhezenaren) hierdoor voortaan in hun eigen tuintje gingen zitten? Nou dan ken jij deze echte doorzetters nog niet want binnen een mum van tijd hadden ze al de oplossing, namelijk die heerlijke natuuronvriendelijke witte stoeltjes."

Colofon

Fotografie: Kees Koek
Inleiding, redactie teksten: Eric Velthuis
Redactie: Karolien van Mensvoort
Lay-out: Marry Overtoom

Met dank aan de bewoners van de paviljoens
Dennenoord, Beukenoord, Schoonoord en Lindenhof.
Dit boekje is een neerslag van een selectie: van diegenen waarvan
zowel een tekst als een foto beschikbaar waren.

Wolfheze 2009

Deze uitgave is mede mogelijk gemaakt door
de gemeente Renkum

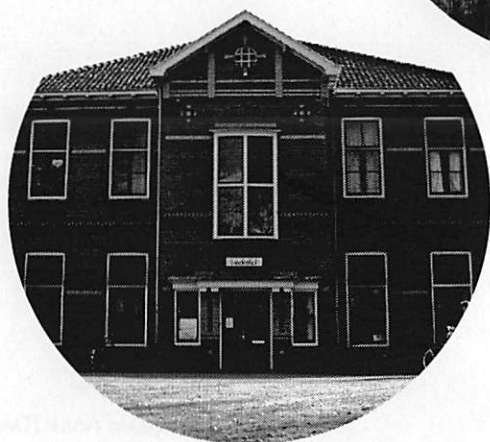

Gemeente Renkum

achterkant.: paviljoen Schoonoord, Dennenoord,
Beukenoord en Lindenhof

Sil, Fransje en Anne (Dennenoord)

UPDATE

Door vertraging in de totstandkoming van dit boekje is een update op zijn plaats, aangezien enkele gebeurtenissen de inleiding hebben achterhaald.

Wat is het geval? Over twee jaar, we wonen hier dan 10 jaar, lopen onze huurcontracten af. De Gelderse Roos heeft ons enkele weken geleden te kennen gegeven dat deze niet verlengd zullen worden. Door het samenvoegen van de Gelderse Roos met de Pompestichting in Nijmegen, én de veranderde situatie met de gemeente, zoals omschreven in het boekje, heeft men besloten om 'onze' panden weer in gebruik te nemen. Een deel van de Pompestichting komt hier naar toe. De panden zullen hierdoor worden hergebruikt, zoals ze nu zijn, of gesloopt om plaats te maken voor nieuwbouw. Dat dit ons frustreert, moge duidelijk zijn. Er waren tijden, niet eens zo lang geleden, dat er duidelijk sprake was van een wederzijds genoeg. Dat genoeg heeft inmiddels een eenzijdig karakter gekregen. Maar we laten de titel van het boekje voor wat die is. U kunt het beschouwen als een overblijfsel uit een recent, en heel aangenaam, verleden.

Wij zijn erg benieuwd hoe u over deze gang van zaken denkt. We nodigen u dan ook van harte uit om iets achter te laten op woneninwolfheze@gmail.com
En binnenkort zal er een pagina, verzorgd door enkele kinderen uit ons midden, verschijnen op Hyves, te vinden op www.hyves.nl

Wij zien uw reactie tegemoet!